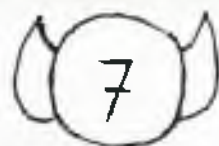

ČYŘOVSKE HEROLD

JARO 1987

TÝŘROUSKÝ HEROLD

čtvrtletník pro všechny milovníky
přírody - vodáky, horolezce, turisty,
fořty i různé jiné dálkoplazy; ale
především pro TRAMPY a o TRAMPECH.
Vítáme zaslání příspěvku libovolného
tématu.

Vydává odbočka Týřovské legie.

Toto 7. číslo
má redakční uzávěrku dne: 5. 4.
vychází dne: 13. 4.

Již jste to
slyšeli ?
Právě prý vyšlo
nové číslo

Týřovského
Heroldu !!

Co to máš, má milá, za pasem ?
Týřovský Herold sebou vzala jsem.

K. J. Eben

Ty nevíš, že měsíc je MEDVÍDEK PU ?

A tak jsme už od té chvíle, co jsme se zvedli z vidamýždního campu přemejšleli a mluvili jsme o tom nespravedlivém a srabském světě, na kterém jsme nuceni žít a přestali jsme teprve tehdy, když jsme vyšli z hustého lesa na louku do údolí, protože tam jsme najednou pocejtili, jako kdyby to byl jiný svět, do kterého vcházíme, jako by existovala nějaká tajná dělící čára mezi tím světem, kterej nám ještě před chvílí tak intenzivně vězel v hlavách a žaludku, a tím, kterej se nám tu teď tak pohádkově a stříbrně nabízel.

Na obloze, skoro na nejvyšší větvi nakloněný borovice, měl svý stříbrný hnízdo velikánskej měsíc a kolem sebe měl rozmazaný kruh jako bítnickej plnovous. A tak jsme přestali mluvit i myslet, protože v tomhle údolí, této chvíli a pod tímhle měsícem se prostě myslet ani mluvit nedalo. A zase ten bláhovej pocit- ne myšlenka- jen pocit, že by se třeba dalo takhle tomu srabskému světu uniknout, zapadlá chalupa, pes a několik koček a knihovna narvaná těma nejmoudřejšíma knížkama a noviny nečíst.....kolikrát už v životě takhle ne myšlenka, jen pocit.

Ačkoliv znám cestu údolím, louku, přes lávku a nahoru do holý stráně líp než svý pahorky, začal jsem skoro čekat, kdy za obloukem další zatáčky vyjuknou jehlově štíhlý věže pohádkovýho disneylandskýho zámku, s kačerem Donaldem a rozbubřenejma synovcema v oknech, z kterého křoví vyleze ušmačchanej Guffy s blbečkovsky posazenou námořnickou čepicí a kdy se k vyjícím vesnickým hafanům připojí i štěkot, kterej bude patřit nesporně Plutovi. Protože tomu všemu se dalo v tomhle večeru věřit nebo se v to dalo aspoň doufat. A proto jsme si museli zas úplně bez řečí sednout na hřbetě té holý stráně a nedalo se nic jinýho dělat, než pomalu vdechovat kouř cigarety a čekat. Teprve potom, když už i druhá cigareta měla na kahánku, to začalo pomalu přicházet, teprve pak jsem to začal rozeznávat. Uprostřed té bílý kulatý hřívý se začal tvarovat chlupatej čumák a na krajích dvě polokulatý ušiska. Uslyšel jsem, jak Plivník, kterej měl svúj tuláckej trůn, vytvořenej z usárny a patníku až úplně na vršku stráně, říká: "Copak ty nevidíš, že měsíc je medvídek PU?"

Potom se ozval rušivej zvuk vojenskýho nákladáku, nevím jestli jel nahoře po silnici nebo jestli jen někde ve mně, nevím ani, jestli ve mně bude ten zvuk navždycky, sice skrytej, ale připravenej nastartovat a vyhnat z nás obrázky snovejch údolí a vysněnejch světů, ten svinskej zvuk toho srabskýho světa, kterej za sebou nechává přejetý a zmasakrovaný kačery Donaldy.

A tak se stalo, že když konečně za náma do ostrovecký hospody dorazil brácha, bavili jsme se zase už o tom srabském světě.

Ale než jsem usnul, uviděl jsem ho zase- dral se mi svejma polárně studenejma tlapkama do spacáku a jeho mokrej čumák jsem pozoroval kulatým otvorem ve spacáku a dřív než se mohl ozvat motor nákladního auta, usnul jsem.

z dějin skautského hnutí

II.

Akceptuji plně váš program národnosti a lidskosti. Lidskost, lidstvo není abstraktem. Není lidstvo bez národů, není nad národy; lidstvo je živá a bude živá organizace všech národů a států. A proto účinná láska k svému lidu je záruka lidskosti.

T.G.Masaryk
skautům při slovanském
jamboree dne 22.června 1931

Jak přišel skauting k nám do Čech ?

Přišel společně s největší osobností čsl.skautingu - profesorem A.B.Svojsíkem. Protože tento muž je zakladatelem tohoto hnutí u nás a po dlouhou dobu jeho vůdcem, bude proto pochopitelné, že se dnes na těchto stránkách bude prolínat Svojsíkův životopis spolu s dějinami skautingu u nás.

A.B.Svojsík /celým jménem Antonín Benjamin/ se narodil v Praze dne 5.září 1876 a pocházel z desti nuzných poměrů. Proto po ukončení gymnázia je nucen přejít na učitelský ústav - jeho matka ho nebyla schopna nadále žít spolu s dalšími třemi bratry. Po absolvování učitelského ústavu v roce 1896 se stává pedužitelem a později učitelem tělocviku na žižkovské reálce a současně se ihned plně zapojuje do veřejného života.

První zkušenosti s životem v přírodě získává již jako třináctiletý při cestě do Itálie, avšak s opravdovým zálesáctvím se setkává nejvíce až v USA, které navštívil m.j.státy při turné po světě s hudebním kvartetem. Peznává zde dokonale prvky, která daly později vzniknout skautingu.

Přichází rok 1911, kdy se Svojsík dozvídá o novém způsobu výchovy mládeže v Anglii - tzv. skautingu. Na tento způsob Baden - Powellovy výchovy jej upozorňuje ing.Meilbeck, který trávil celý svůj život v Anglii.

O prázdninách tohoto roku odjíždí Svojsík do Anglie, kde se se skautským hnutím důvěrně seznamuje. Žije s anglickými skauty v táborech, navštěvuje jejich schůzky, hraje s nimi jejich hry a především je nadsen tím, co nalézá ...

Po návratu do vlasti táboří již o prázdninách se šesti chlapci na Českomoravské vysočině.

Tento pobyt zde má velký význam, neboť právě zde, ve vlastnoručně postavené chatě, přeložil Svojsík bibli skautství "Scouting for boys" a dozrály zde myšlenky, které položily základy našemu skautingu. Svojsík skombinoval dobré stránky Baden-Powellova skautingu se zálešáčkou školou Setenovou, čímž dal ve skautingu vzniknout našemu národnému směru.

Po návratu na žižkovské reálné gymnasium kde učil, zakládá první skautský oddíl v Čechách a 1. února 1912 vydává první informativní brožuru "Český skaut". Později vydává další své knihy: "Táboření", "Umění pozorovat", "V přírodě" a nakonec bibli českého skautingu "Základy junáctví", záhy však cenzurou zastavenou.

Současně se hledá jméno jméno pro české skauty - mělo být mandiči, Chedevé atd. Nakonec vítězí návrh zemského školního inspektora F. Bílého - "Junáci".

Pročepské údolí u Prahy se stává místem konání první české lesní školy a též místem prvního sněmu. V březnu 1912 pořádá Svojsík první kurs pro skautské činovníky - vychází z něj 20 frekventantů.

Prázdniny roku 1912 jsou již skautské prázdniny - pod hradem Lipnicí táboří pražský oddíl skautů, mezi nimiž se nalézá tehdy šestnáctiletý Jiří Welker a pozdější náčelník Junáka - Jaroslav Novák.

Roku 1913 tábořilo již z Prahy 19 oddílů. V září téhož roku je v Praze na ostrově Císařská louka první skautský veřejný tábor. Stany s podsadami a skautská kuchyně udělaly mezi maminkami dobrý dojem.

15.6.1914 se na valné hromadě skautové osamostatňují a pod vedením dr. Čenka Kliky zakládají samostatný skautský spolek "Junák".

Prvotním skautským odznakem se stává trojuhelník s postavou řeckého atleta a vykresleným hrotem šípu - nikoli tedy klasická skautská lilie.

Přichází doba, kdy skauting přestává být doménou chlapců - 11.1.1915 je založen Odbor pro dívčí skauting spolku Junák. Téhož roku se již koná první dívčí tábor u Hněvšína.

V době 1. sv. války pracují skauti nadále - 15.1.1915 vychází 1. číslo Junáka. V té době je v Praze asi 300 skautů.

V roce 1918 se skauti významně podílejí na zřizování čs. republiky - byly též vydány první čs. známky se skautskou tematikou. V tomto období se objevuje mnoho reformátorů dosavadního skautingu, kteří kritizují dílo Svojsíkovo. Propagují tzv. nový skauting. Byli to Štychevi skauti sociální, Skauti DTJ, Děti přírody, Spartakovi skauti práce atd. Vznikají též skauti slovenští, němečtí, ruští.

S krajním usilím se Svojsíkovi podaří tyto jednotlivé složky sjednotit a roku 1919 je založen "Svaz junáků a skautů RČS". Svojsík se stává jeho náčelníkem. I přes odchody některých podstatných složek /např. Psohlavců, jejichž část dala posléze vzniknout Lize čs. woodcrafterů/ má v roce 1922 tento svaz již 760 oddílů s 19 600 členy. Po celé republice táboří tisíce a stovky dětí, nadšených novou, moderní dětskou organizací.

V té době je již Svaz taky zapojen do Mezinárodní skautské organizace, kde získává díky Svojsíkově osobnosti velké ucty.

V roce 1931 se konají v Praze v královské oboře "Tábory slovanských skautů". Tehoto slovanského jamboree se zúčastnilo 15 000 našich skautů a skutek a 3 000 skautů ze zahraničí.

16.7.1938 odjíždí A.B.Svojsík do SSSR, aby se tam seznámil s výchovou ruské mládeže. 2.8.1938 se vrací se zdravím podloměným infekční nemocí. Krátce na to, 17.9.1938, Svojsík umírá.

Avšak jeho dílo, toto hnutí se svým symbolickým heslem "Buď připraven!", zdaleka nezaniká. Avšak o tom až příště.

HIERARCHIE ČS. SKAVTA - JUNÁKA:

Ve věku 6 - 11 let tvoří:

chlapci smečky "Vlčat", kteří mají toto dělení:

- vlče
- pešestník
- šestník /rádce/
- Akela /vůdce/

dívky roje "Světlušek"

dělení stejné jako chlapci /názvy hodností jiné/

Ve věku 12 - 18 let tvoří chlapci junácký kmen
dívky dívčí kmen

Ve věku nad 18 let - starší junáci /skautky/ - tzv. "roverři"
- činovníci

Družina: - junák
- podrádce
- rádce

Oddíl: - zástupce oddíl.rádce
- oddílový rádce
- zástupce vůdce
- vůdce oddílu nad 18 let

V letech 1968 - 1970 byla takto uspořádána skautská správa v rámci republiky:

- Okresní rada Junáka
- Krajská rada Junáka
- Ústřední rada Junáka

Z TÁBOROVÉHO
DENÍKU

JIRÍHO WOLKRA

18.července 1916

10.den

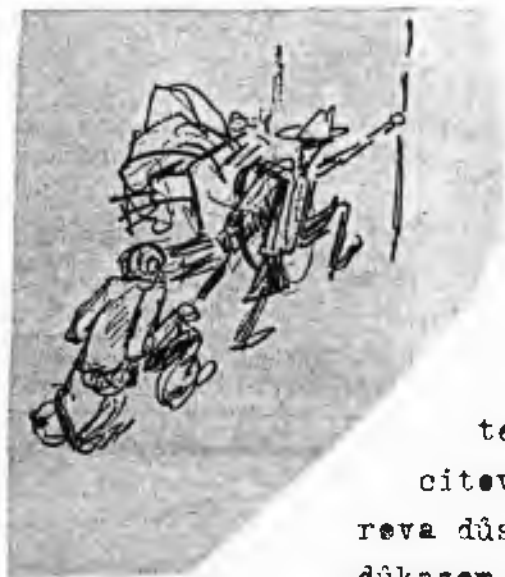
Ruce mám rozsekány, pořezány a po-
dřeny. Černý jsem od pryskyřice a
nechu. Hlavu mám však jasnou jako
lesní vzduch a myšlenky čisté jako
veďa v petúčku, kolem tábora tekou-
cím. Doma tomu bylo opačně.

1.srpna 1916

24.den

... přel jsem si skautovat celý
rok, ač někdy /dříve, teď již ne/ mi
napadalo: proč to děláš, hlupáku?
Můžeš sedět doma, nač se tu dřeš?
Potřebovat v životě nebudeš ani pily,
ani sekery. Měls zůstat doma a učit
se něco pro tebe prospěšnějšího!

Cesta lesem kvečeru je krásná.
Slunce, zapadající, probleskuje za
ostrými korunami stromů, které jsou jako z papíru barevného vystři-
nuty. Vše voní tlumeně a vážně. Zpíval jsem celou cestu. Já, který
doma jsem si nezanotoval ani písničky, zpíval jsem a opěvoval tyto
lesy a paseky.

Těmito veselými kresbami ilustroval
tehdy šestnáctiletý Wolker svůj výše
citovaný táborový deník. Doufáme, že "Wolke-
reva důstojnost" nijak neutrpí tímto zřejmým
důkazem jeho smyslu pro humor ...

Použitá literatura:

Z Plzně poslal kamarád

SEM-TAM

č.3 / 1983

JUNÁK

č.24 / 1970

SMĚCH

v Praze dočetl a ilustracemi vybavil

DAVY

Únor

Jehla gramofonu se zhoupla a lehce přistála do černých drážek desky. „Dunění kopyt večer slýchávám...” naplnilo celý pokoj. Podésáté, podvacáté... Zima se dotáhla do dne, kdy se přestanu dětinsky radovat z bílých spoust a začínám se těšit na JARO.

Náruživě, šíleně. Nudí mě nadávky lidí na sních a sůl, brodím se po kotníky v kalné břečce ulic, klepu kosu ve vymrzlých tramvajích. Noviny píšou o smogu, kalamitě (letošní zima nás přes veškerá přijatá opatření opět zaskočila), námraze a haváriích a já každé ráno v pět, cestou do práce, větrím jako pes, kdy ucítím ten nevysvětlitelný a nepopsatelný závan. První a jediný. JARO.

Ve svých barevných snech slyším poblázněné zamilované ptáky, vidím modré nebe, slunce a jasně zelené růžky, které vystrkují první bukové lístky v týřovských šedých sutích. Míjím houfy lidí, podmračených, nevrkých, ale nevnímám je. Dívám se přes jejich zavilé tváře daleko, kamsi velmi daleko. Vrací se mi den, kdy jsem stál nesměle poprvé se zmuchlanou kytíčkou sněženek u Jejích dveří. Slunce tehdy divoce hřálo a nic nedbalo na výkřik „únor!“ na listu kalendáře. Opíjím se představou vlasů rozčesaných větrem a vysoko vyhrnutých rukávů tenké košile. JARO.

Zbývá jen pár týdnů, pár černých dnů. Musím vydržet. Ještě několik rán ve znamení svetrů, kulicha, bundy, rukavic a horkého čaje. A pak přijde ten pátek: všichni se sejdeme u vlaku v kratasech, zmačkaných a čpících naftalínem, probuzených z dlouhého spánku. Naše vaky budou splasklé, nečekaně lehké. Dlaněmi si opět budeme třít bílá, husinou osypaná kolena. Lehkonozí, smělí a veselí se usadíme ve vlaku, chmurný čas zmizí do nenávratna za setmělými okny. Kytara sama lehce vyklouzne z plátěného obalu. Vyfoukám chomáče chmýří a pavučin. Trsátkem pohladím zapomínající struny, ladí ještě v podzimních tóninách... Pravou rukou se přidám k rytmu kol.

„údolím jarní kurýr jede k nám...”

Trhač

Blíž k němu

Blížil se konec roku a já se rozhodl navštívit památné místo raného blouznění. Osedlal jsem dráhu a dorazil do Srbska. Mé kroky však nemířily na místa zvaná Amerika, ale právě opačným směrem. V hlavě tekli proud obličejů a scén, které jsem na tomto trajlu viděl a zažil. Zas jsem si připoměl svoji objevitelskou cestu.

Ve známé krajině cesta ubíhala rychleji a tak jsem vcelku brzy stanul v průchozí štole do lomu Kobyla.

Chráněná přírodní lokalita mě vítala tak jako kdysi, ve spárách na skále sních. Jen zásah člověka přibyl. Nová orientační tabule

(stará čerstvě spálená ve zbytcích jednoho ze tří fungujících ohnišť), nové polomy a nová kniha návštěv. První jsem zde zažil při svém návratu z vojny. Listoval jsem jejími stránkami. Přečetl jsem si úvodník od kamarádů T.O. Veget a zauvažoval nad spojitostí tří ohnišť a kamarádkou službou přírodě. A pak jsem objevil tento zápis:

Běž k němu

Když únavou tvé nohy klopýtají
a srdce málem zapomělo bít,
jdi ke zřídlu, jež tolik síly tají,
jdi ke svému Bohu,
jdi se posílit.

Když snad jen krátce zastavit se bojíš,
aby ti život něco nesebral,
a už zas myslíš na pohyb,
když stojíš
když žene tě to stále dál a dál
když v shonu ruchu moderního světa
se stále víc a více krátí čas:
až zdá se ti, že dny měníš za léta
pak ztíš se chvíli
uslyšíš ten hlas,
jenž volá k sobě všechny unavené.
U jeho nohou skloníš hlavu svou
a Jeho srdce, láskou přeplněné,
dá srdci tvému klid
a sílu přepevnou.....

T.O. Divoká Káčata

Věřím tomu, že jsou chvíle kdy se nad ním člověk nemusí zamýšlet.
Kdy myšlenku lze prožít.

Dalík

OKNO DO KUCHYNĚ

TERI JAKI ZE PSTRUHA

3 pstruzi, 100 g másla, 1 lžička soli, 1 citrón, 4 žloutky, 1 lžička škrobu

Úpořská pstruhy očistíme, vykostíme a rozkrojíme tak, že vznikne 4-6 dílků, osolíme, pokapeme citrónem a omáčíme v rozšlehaných žloutcích se škrobem. Na pánvi rozežhřejeme máslo a opékáme plátky pstruhů. Při pečení ještě potíráme žloutky. Upečené plátky upravíme na talíři a podáváme s rýží a salátem. Dobré chutnání!

ANDALUZSKÉ GASPAČO

Do asi 1 dcl oleje vsypeme lžičku soli, 2 lžičky pepře a 2 lžičky drceného kmínu. Do tuha zahustíme mletým česnekem a necháme v chladu přes noc. Ráno tuto směs namažeme na černý chléb a pojídáme s plátky zelené papriky. Poté NESMÍME asi 45 minut nic pít. Náhle zmizí pocit žízně a pocení a můžeme celý den pobíhat po horách nebo pracovat v horkém dni (jako v Andaluzii). POZOR! Kdo se předčasně napije, dostane neukojitelnou žízeň a pije až do svého vyčerpání!!! Velmi nebezpečná pochoutka... (Dal+Trh)

V místech, kde každý kámen, každý uhlík zarostlých ohnišť hovoří o dávné slávě tramských buditelů, na svatém toku českého trampstva Sázavě - Zlaté řece, naproti legendárnímu Údolfi obrů Boba Hurikána, rozkládá se starodávná osada MERIDA.

Až se chce šeptnout s klasikem: "Stůj noho posvětná místa jsou....."

V šerých mlhách tramského dávnověku vypučela v těchto místech jedna z odnoží budoucího

PACIFKŮ

Tam kde Kocába - Hadí říčka, se bouřlivě vlévá do velebných vln Vltavy - Staré řeky, se usídlila v roce 1957 tramská osada Mantrap, jejímž duchovním otcem a majákem se stává Tonda "Tony" Linhart.

První tramský soutěžní večer v Lucerně předvádí celou řadu nových objevů (mj. i sbor osady Zlatý klíč, pozdější Hoboes) a Mantrap si odnáší "Zvláštní uznání poroty".

Aktivita Mantrapu byla obdivuhodná: jednou z nejpobulárnějších akcí byly každoroční "festivály weekendového songu" ve Štěchovicích, slavné "Kocábské lilie", kterých se zúčastňovali Havrani, Scarabeové, Kansas, Plížeáci ze Sokolova a celá řada dalších hudebních skupin.

JARO NAD BRETANÍ

Rm Přílivem hučí, skály nový den začíná
a roztečí vítr plány a obojnými víny voní zem
F Em Am a já ro nad Bretaní

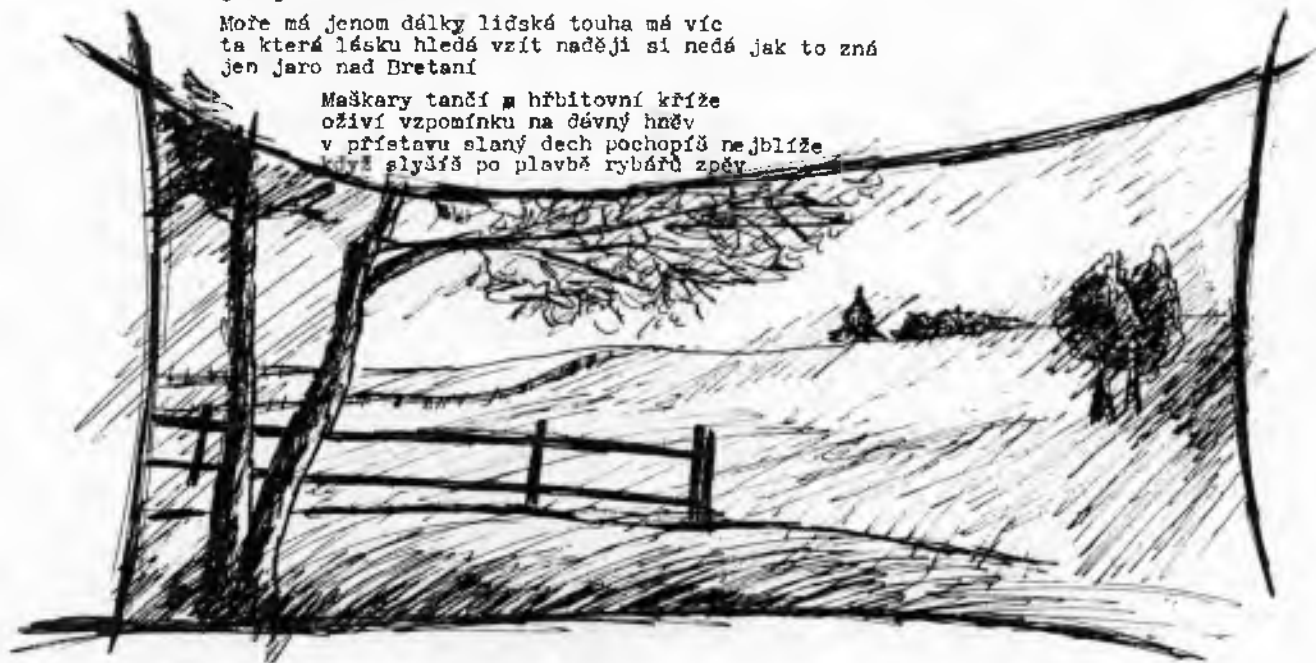
Voní zem dívky v krojích písni den vítají
krajem zní z věží zvony a k díkům hlavu skloní ten kdo zná
jaro nad Bretaní

ref: *Am* Hudecká kupa hraje na jamstí
Am děti si z obližku stýlí svůj dům
Am kraj který opředá polívou pověstí
Am otvírá náruč ty dverce snem

Rybářské čluny míří kolem skal slunci blíž
tvrdý chléb loučení a lásku v očích ženy dobře zná
jen jaro nad Bretaní

Moře má jenom dálky lidská touha má víc
ta která lásku hledá vzít naději si nedá jak to zná
jen jaro nad Bretaní

Maškary tančí a hřbitovní kříže
oživí vzpomínku na děvný hněv
v přístavu slaný dech pochopíš nejbliže
kdy slyšíš po plavbě rybářů zpěv

A čas jak ta Zlatá reka utská.....
Montrapúci hrají, jezdí, zpívají.....

Až v roce 1971 přijíždějí do Karviné na Portu jako P A C I F I C I I
V létě 1972 absolvuje Pacifik zájezd do NDR v rámci koloběžkové rallye, účastní se Folk a country festivalu 1972, Zlatá kytara FCK za rok 1972, v roce 1973 již po druhé I. místo v moderní trampkové písni na Portě v Litomyšlích, v Hostomicích téhož roku autorská Porta a cena diváka za písně "Poraněný koleno" a "Velká vlaková loupež". konečně se probouzejí i sdělovací prostředky, rozhlas natáčejí "koleno" a "Vlak do země blues", zájem projevů i Supraphon.

DOKUD TRÁVA BUDE RŮST

Fm
Dokud tráva bude růst
řeky pötečou a stoupat bude dým
léta utčou a kam padne tvůj stín
země tvá bude tvoř
dokud noci střídá den
vítr bude vát a mraky poplujou
slunce bude hřát a tak jak léta jdou
země tvá bude tvoř

ref: Jen Malý Velký Muž
tolik dobře věděl co je vöstrej muž
smutek prázdných sedel
Malý Velký Muž čekal svůj znamení
Jen Malý Velký Muž
želmal ohní sílu s novou nadějí
v očích slepou víru přesto pohřbil sen
velký sen o Wögdned Kneč

Dokud tráva bude růst
ruce špinaví až v pláni vřtyčí kříž
řeky zastaví se plakat usalybíš
slunce zář krvavou
dokud noci střídá den
slova neplatí a proč je vlastně jen
ono prokletí co padlo na tvou zem
na tvou zem ztracenou

Dokud tráva bude růst
rány nezhojí a neopláchnu déšť
řeky nespojí se v jeden silný proud
silný proud nadějí
dokud noci střídá den
srdce zlomené a jejích dávný sen
skalní ozvěna už nevrátí tvou zem
silný proud nadějí

TVŮJ ČAS

E EC C#m
Tvůj čas jen hvězdy měří
tvůj čas má někde c
táh hlédát budeš zleží
přes kamény a jíl
pojí trosččnku bludný
a dül ne seannu de j
Jsou dálky tolik svödný
tak víc už neváhej

ref: Neváhej jít at silencem jsí cest
neváhej snít pod nebeč plným hvězd
dej ruku svou do dlaní
tý tvojí dülce na hraní
a dej se vést, a dej se vést

tvůj čas má sloky krátké
mlhu před sebou
kroky tvý jsou vratké
dyž stíny kolem jdou
am na konci zní zvony
tak se dobře měj
vý cesty dálkou voní
ak víc už neváhej

Zde měla být fotografie
Tondy Linharta.
N E M Á M E !!

DÁL, DÁL, DÁL

^A Za horama zláto leží v žilách černejch skal
^C horečkou tě nohy povedou
^D nepřemýšlej chvílku na to rukťak rycfíže
^E zanech čoma holku zklamanoú
nezapomeň s sebou bibli nezbyde ti víc
nežli v těžký chvíli modlení
eskymáci přej tam bydlí neroste tam nic
prokleješ zo zlatý kamení

ref: ^A dál, dál, dál, co řeka pramení
ta m kde břeh ukrývá zlatý kamení
^D dál, dál, dál, tou řekou mámení
tam kde na tě kývá zlatý znamení

Snad se vrátíš jako tulák nebo jako pán
nebo zůstaneš v tý zemi spát
nekoupíš si ani burák až se vrátíš k nám
jak se budeš vo ty prachy bát
holka se ti dávno vdala spadlo stavení
na tebe už každej zapomněl
máma co se na tě směla je už pod zemí
a pro ní jsi valoun zlata chtěl

Postavíš si barák bílej v modrým pobřeží
ba někdy se budou vo tě prát
už nebudeš chlapče milej - o to neběží
už nebudeš šťastnej klidně spát

Vlak s Pacifikama se rozjel na plné obrátky.

PACIFIK zkrátka umí. A umí hlavně v tom, jak prostě, nerafinovaně, s gustem a ra dostí smetá s cesty ohrádky a škatulky moderních, klasických a já nevím jakých kategorií, umí v tom, že zpívá trampakou píseň dnešní generace, bez podbízení, laciných efektů, moderně, ales respektem k tradici.

Pacifik jede dál.

Ať má na semaforu pořád zelenou!

Miki Ryvola

STUDENÝ SLUNCE

^A Autobus do mlhy rozstříknul šedý bláto, ^C obzor se náhle uzavřel
vráž leze za nehty je ostřej jako dláto, ^E na jednou nevíš kam bys šel
cestou tě zdraví jenom holý ruce stromů, někde je oheň tam máš jít
někde je světlo a klid rozsvícenejch domů, do mlhy píseň slyšíš znít

ref: Studený slunce nemá sílu
snad proto začínáš se bát
objevíš v mlze bleďou vílu
a sejdeš z cesty možná rád

Autobus přiveze už zítřejšího rána, studenej propocenej vzduch
zůstal jsi sám a s sebou polekaná vrána, jedinej v tomhle kraji duch
že přišla chvíle kdy už nemůžeš se vrátit studená noc je zase blíž
cesty se ztrácejí a nech tějí se vrátit, co je to touha pochopíš

Touha je na obloze nekonečný mraky, chuchvalce mlhy v údolí
touha je volání a v dálce noční vlaky, špinavej vokoralej sníh
píseň, ta na kterou už zapomněl jsi slova a s chutí kouře horkej čaj
podivný volání co slyšíš stále znova kde leží v dálce cizí kraj

Demoptikum (jehle) ŽIVOTA Kuttlach Rakousko

Stále na něco čekáme
a ono te přichází
te jenom my
zpravidla
nebýváme při tom
v tom

Stále na něco čekáme
- Ještě padesát korun
a budu mít stovku
- Lepší stovka ve vestě
než milion na cestě
/K Táboru běžela liška
nikoli
te byla vkladní knížka/

Stále na něco čekáme
Hamty hamty
hrajeme na fanty

Stále na něco čekáme
Ještě dvakrát se spolu vyspíme
a Už tu bude Ježíšek
Když se budu postit
uvidím letos zlaté prasátko já
a ne děti v Etiopii

Stále na něco čekáme
- Miluj bližního svého -
Já tě mám tak rád
Ze bych si o tebe
neopřel
ani kole
Hamty hamty
hrajeme na fanty

Stále na něco čekáme
a ono je te tak:
- Hamlet v rybím grilu
polyká Gerdické uzle s cibulí
do lebek nahlížejí etazníky
- Mít či nemít -
Král - momentálně na tahu s pěšcem
/čelem k masám/
/čekání na zátah/
+ Rybičky rybáři jedou -
A v síti všechny možný
jenom ne zlatá rybka
V RYBNÍKU SVĚT DNES VEČER SLOVENO

Stále na něco čekáme
Rádio Jerevan hlásí -
Skatulata hejbejte se
Situace na českých tocích
dnes ráno sieben uhr -
i nadále setrvalý stav

- Ta naše kapela je veselá
Rádio rádio pověz mně
Kde je na celém světě
nejspravedlivější
Sněhurka královna

Stále na něco čekáme
Tady je ale čekárna šéfe
dvakrát černej švihák.
Stejně je ten fernet slečno
hotevej lak na rakve

Stále na něco čekáme
Ledyt bee
Hamty hamty
hrajeme na fanty

Stále na něco čekáme
a ono te přichází
a my odcházíme
Stále na něco čekáme
Ještě dvě funkce
a budu mít infarkt
Ještě dva dopisy
a nebude o čem psát
Nebude-li přšet neznoknem ...

Stále na něco čekáme
Jako ta odvedle
/Pořád nevěděla keho si vzít
až si vzala život/

Stále na něco čekáme
- Kde šetří má za tři -
Kde má lekty má za jedna

Uleha zní:
Jak vyřešit trejčlenku tak
abychom nedostali děti
pod zlomkovou čáru
Třetí odmocnina
z manželského trejúhelníka
nazývá se citová labilita dětí
Hamty hamty hrajeme na fanty

Stále na něco čekáme
a něco čeká na nás
Stále na něco čekáme a najednou:?!
- TATÍNKU PODÍVEJ SE
TEN PEJSEK BĚŽÍ
JAKO KDYŽ LEŽÍ

A opravdu
Byl to jezevčík
Proběhl okolo jako život ...

KRAŠOV

PŮVODNÍ REPORTÁŽ PRO TÝŘOVSKÝ HEROLD

... naše lodě vyjely ze zátočiny a dlouho očekávaný hrad se konečně objevil vysoko nad námi na nepřístupné skále. Vysoké kamenné zdi byly narušeny řadou oken a nová střecha přímo svítila do okolí. Ne hrad, ale přímo pevnost! Čekali jsme, kdy se v oknech (či snad střílnách!?) objeví obláčky dýmu a dopadající koule zvednou kolem našich člunů gejzíry vody...

Vždy jsem si myslel, že takhle nějak musí vypadat Gibraltar, ony pověstné „Heraklovy sloupy“. Jenže toto byla realita, sice poněkud střízlivější, ale o nic méně krásná.

Jeli jsme před lety prvně Be-rounku a ten hrad nad námi nebyl Gibraltar, ale Krašov. Čekali jsme dle informace z mapy zříceninu (obvykle pár poházených kamenů a cedule), ale vítal nás objekt překvapivě zachovalý a kupodivu volně přístupný. Krašov nám (abych byl upřímnější, tak alespoň mně určitě) prostě učaroval. Žádná hromady sesutého zdiva, zato ale krásné travnatá nádvoří, klenuté i trámy zastřešené místnosti. Hrad sice malý rozlohou, ale půdorysně naprosto jasně určený. V okolí samé lesy, pod hradem potok s vodopády, řeka a do nejbližší vesnice přes dva kilometry. Jednoduše paráda!

A proto mi zde prosím dovozte o tomto hradu napsat pár slov. Je známo, že jsem přes hrady maniak a tak mi snad bude tato snaha prominuta. Nechci příliš rozpítvávat minulost a unavovat vás mnoha letopočty - to spíš jen okrajově, ale hlavně chci napsat něco o jeho současnosti. A proto budu psát jak je to nejlepší - chronologicky:

A proto mi zde prosím dovozte o tomto hradu napsat pár slov. Je známo, že jsem přes hrady maniak a tak mi snad bude tato snaha prominuta. Nechci příliš rozpítvávat minulost a unavovat vás mnoha letopočty - to spíš jen okrajově, ale hlavně chci napsat něco o jeho současnosti. A proto budu psát jak je to nejlepší - chronologicky:

Rok 1232 - k tomuto datu se připomíná Jetřich (Theodoricus) de Crassov (neboli z Krašova) a máme tedy jistotu, že již v tomto roce hrad stál. Zde je na místě upozornit na to, že Krašov je vyjimečný tím, že byl postaven jako jeden z prvních šlechtických hradů v Čechách, nikoli na popud krále. Stavitelé překopali skalnatou šíji hlubokým příkopem, čímž oddělili samostatný hrad od budoucího před-

kresba
F.A.Hebera
z roku 1848
dle starší
rytiny
/před rokem
1785/

hradí. Hrad neměl vlastní studnu, pouze skalní cisternu napájenou dešťovou vodou (nebo vodou z Brodeslavského potoka).

Zakladatel Krašova byl synovcem blahoslaveného Hroznaty, zakladatele kláštera v Teplé, a dostal tyto pozemky od krále Václava I. Po Hroznatovcích přešel hrad dědictvím na pány z Vrtby, pak jej koupili Švihovští z Rýzmburka a v držení se vystřídali i další majitelé.

Pro Krašov je však podstatný rok 1678 - poslední majitel Robert Miseroni jej prodává i s okolními vesnicemi za 27 500 zlatých plaskému klášteru. To bylo pro hrad nesmírně důležité - je třeba si uvědomit, že jde o dobu, kdy hrady většinou pustly nikým neobývány. Až do roku 1701 nebyl Krašov obýván, teprve potom byl upraven jako letní sídlo plaských řeholníků. Ti nechali provést důkladné barokní úpravy (viz naše ilustrace), které skončily až roku 1774. Podle popisu zde stály dvě kaple, refektář, kuchyně

dnešní
vzhled
Krašova

a 27 obytných místností. Avšak přišel rok 1775, šestý rok vlády osvíceného panovníka Josefa II., a s ním i zrušení mnoha klášterů. Tento osud stihl i klášter v Plasích. Hrad zůstal opět bezprizorní a rychle pustl. Byl využíván jako zdroj levného stavebního materiálu a během patnácti let, v období 1785 - 1800 se změnil prakticky ve zříceninu.

Přeskočme více než jedno století.

6.9.1931 je v Kralovicích ustavena zcela originální organizace SPOLEK PRO ZÁCHRANU ZŘÍCENIN HRADU KRAŠOVA, čítající 50 členů. Tou dobou je hrad zavalen sutí a spolek se krátce po obdržení státní podpory dal do záchranných prací.

12.10.1933 Spolek koupil okolní les o výměře 36,3 ha za 39 914 Kčs a hrad dostává do držení. Značně se tím zadluží a stavební práce opět ustávají. Dluhy jsou spláceny až do roku 1946.

V roce 1952 je Krašov a jeho okolí - zásluhou Spolku - vyhlášen za Státní přírodní rezervaci.

Od roku 1957 Spolek dostává ročně subvence 10 - 30 000 Kčs a práce pokračují pod odborným dozorem. Avšak od roku 1969 se pracuje bez dohledu a dokonce i bez dokumentace, dle vlastního uvážení. Dochází k nenahraditelným památkářským škodám.

Komise odborníků rozhodla koncem roku 1972: okamžitě zastavit veškeré neodborné práce! Nato Spolek reaguje zvýšenou horlivostí a bez dokumentace a za vlastní prostředky práce dále pokračují. Definitivně končí v roce 1977 se stavebními pracemi.

Přes odvolání členů Spolku (až k ministru vnitra) je vyhověno požadavku odboru kultury z 20.3.1978, byla tato unikátní organizace rozpuštěna. Podařilo se jí „pouze“ obytnou část hradu dostavět do výše 1. patra a zastřešit ji - původní plán zněl opravit hrad celý do původní podoby. Ostatní části byly částečně konzervovány. Na opravy hradu bylo celkem poskytnuto 1 489 000 Kčs!

Opuštěný a v podstatě rozestavěný hrad se stává vítaným útočištěm kolemjdoucích trampů a turistů, místem konání potlachů i pitek mládeže ze sousedních vsí. 10.8.1983 se poprvé objevují na Krašově (jako kormidelník lodi African Queen jedoucí z Plzně do Srbska) a jsem jím doslova chycen za srdce. 1.5.1985 se na hradě seznamuji

s téměř dvoumetrovým kamarádem Drnem z Plzně, který básní o opravě hradu a hodlá se do ní pustit. Bere si moji adresu.

Drn nejen básnil, ale také jednal. Projevil úžasnou vytrvalost a průbojnost. Založil při MNV blízké obce Kozojezdy ZO ČSOP se zaměřením na záchranu hradu a ochranu SPR. Rozjel tuhý boj proti naší nestvůrné byrokracii. Neboť je to právě byrokracie, která dosud ještě brání tomu, aby „Drnova“ ZO ČSOP převzala hrad „in natura“ do své správy. (Já míním, já úplně vidím, jak Drn rudne až po kořínky fousů studem nad takovou chválou...)...

Když jsem se postupně dovídal víc a víc, docházelo mi, o jak neuvěřitelnou věc běží, jak je úžasné mít zcela legálně pro sebe hrad! (Ó mé dětské sny!) I když to obnáší desítky tvrdě a gratis odpracovaných víkendů. A pravidelně makat se má již letos, opravdu. Snad by šlo již o zednické práce!

Proč tato reportáž vůbec vznikla?

Za prvé proto, že si myslím, že je dobré ukázat dalším fanatikům přes hrady jistou mírně již vyšlapanou pěšinku. Lze skutečně i u nás podnikat leccos, více než je v obecném povědomí.

A za druhé určitě i proto, že mám rád ten hrad i lidi, kteří se na něj nejezdí jen vyspat a chci pro něj něco udělat. A napadla mne napadla jedna věc: z Prahy je sem přece jen dost daleko, aby někdo každý víkend mířil na práci. Proto mám chuť vytvořit z čtenářů TH skupinu lidí, která by měla zájem občas v pracovním příjetu na Krašov. Zkuste zauvažovat, zda by mělo cenu sem tam prožít netradičně a užitečně nějakou sobotu a neděli.

Sestavil a sepsal

DAVY

Použitá literatura:

Dobroslava Menclová: České hrady, Odeon 1976

Kolektiv: Hrady, zámky, tvrze (IV.), Svoboda 1985

Výpis z diplomové práce Z. Svobodové z roku 1983 pořizovaný Drnem na pedagogické fakultě v Plzni 2.2.1987

Fotografie:

Drn, Trhač

Zanech pití, nebo zničíš celou rodinu!

Náklonnost k hřovím nápojům může být zmatka. Otroci pítavosti mohou svého jha být zbytek dokonce proti vůli své. Byl vynalezen nevinný prášek „ZENENTO“ zvaný, který se nepoznatelně užívá, přizpůsoben pro každé pohlaví i věk, může ke strachu nebo do nápojů přidáván být, aniž by toho účastník nějak pozoroval. Prášek ZENENTO jest jinak úplně neškodný. Ti, kteří v rodině neb v kruhu svých známých pijana mají, neměli by meškati a hned žádati na zkoušku prášek ZENENTO, který jim v dopise zaslán bude. Dopište ještě dnes pod adresou: **POUDRE ZENENTO COMPANY, 76, WARDOUR STREET, LONDON E29, ANGLIE.**

Dopisy pod známkou 25 h, dopisnice 10 h.

BÍLÉ KAMENY

Ledový říjnový víchř se nás obět pokusil srazit z úzkého hřebene. Naše stezka stále stoupá. Všude kolem se převládají husté cáry mlhy. V poryvech vánice zaslechneme občas skřek osamělého černého krkavce. Přilétá najisto?

Kdy jsme naposledy spali ve vyhřátém obydlí? Kdy jsme měli poslední sousto k jídlu? Nevím. Jsme Poutníci. Naš hlouček, oděn v hrubé cáry toho, co kdysi bývaly šaty, se opírá o pokroucené hole a těsně semknut stoupá. Nohy rozbité o kamennou suť se unaveně sunou strmým svahem rezivého vřesoviště. Z mlhy nám výhrůžně kývají torza seschlých stromů. Naše zarostlé tváře chabě skryté v režných kapucích vyhlížejí vstříc šlehajícimu dešti a ledu. Provaz v pase o další kousek utáhnout.

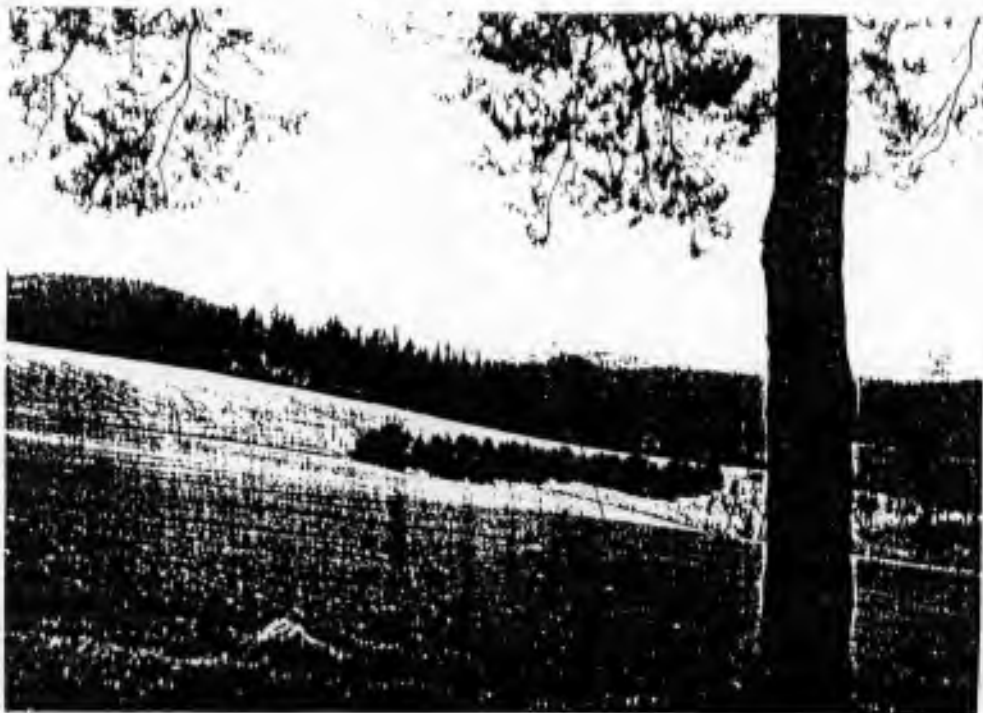
Jsme Poutníci. Stoupáme vzhůru. Tam dole, kdesi pod námi, velice hluboko, zůstal svět. Lidé, jež mají vše a neznají nic. A přitom použijí cokoliv, jen aby ses jim podobal. Od mezu až po meč. Lidé, jež neznají strádání a vzestup Cesty. Kvůli nim jsme se ocitli v těchto horách.

Mraky okolo trochu potemněly, záhy přijde noc. I mezi nás se vytrvale vkládá stín beznaděje. Již dlouho nám nebylo dáno spatřit ani jediné Znamení. Všichni pátravě hledí, kam až bledá pokrývka dovolí. V malověrných srdcích se zvolna zahnízďuje neodbytná myšlenka. Myšlenka na návrat.

Konečně! Jeden z druhů mává rukou a cosi volá. Chvatně se k němu sbíháme. S úlevou hledíme na zem. Ano. Jsme stále na správné Cestě. Zde, zpola zašlapáno v blátě, leží naše Znamení. Znamení, podél kterých se den co den ubráme vzhůru.

Jeden z těch čistých a vzácných Bílých kamenů.

Trhač

MIROSLAV NEVRLÝ

KARPATSKÉ HRÝ

Je mnoho her v životě, mnoho rolí, mnoho slavností, všechny však jsou součástí nejzákladnějšího (nebo nejvyššího) umění, umění žít. Jiskra poznání, že všechno putování, turistika, vandrování, tuláctví, nazývej to jakkoliv, je jedním z nástrojů tohoto nejdůležitějšího ze všech umění.

Každí Hrami přichází poznání, že je vedlejší, kudy cesty vedou, kolik kilometrů, verst či mil jsi nachodil, kolik měst, moří, hor, řek, zámků, hradů, jeskyní, smetišť, pouští, stepí, propastí viděly tvé oči. Že důležitější je to, jak kudy z těchto jevů poznámenat tvou duši a jak duši je ovlivněno vnímání každého dalšího jevu. Štěstí a blaho je venkem probouzeno, ale jen a jen uvnitř se vytváří, nikdo a nic z venku ti je holově nedá.... Umění vnímavého putování je velkým darem, velkou hrou.

1. JARNÍ

Hra na pocestnou radost

Radost je nádherným průvodcem dlouhých cest. Prašné stezky s ní zlátnou, deštivé kraje se jasní. Jako lidé, tak i cesty mají dvě tváře, můžeš si vybrat: buď je poznáš s radostí a pak spatříš a zapamatuješ si jejich krásnou tvář nebo je projdeš lhostejný a zlý; bez radosti, a stejně mrzké a neužitečné bude to, co si z nich odneseš domů. Radost je předposlední příčka nebeského žebříku, prudec z tebe vyznačuje a slibuje daleko zavést; cítíš, že máš dosud to nejlepšší před sebou. Tím se liší od nejvyšší příčky, na které jen tiše plane růžové světlo úplné blaženosti, vědomí, že se v tomto životě již nelze víc naplnit a že odtud vede jen jediná stezka - zpět.

Kde ale najít radost, mrzutý bratříčku? Téměř všude. Posedává u cest a mává na poutníky, ale málokdo ji vidí, málokdo má srdce bílé a otevřené. Kdo se jí ujme, tomu vskočí do srdce, zatancuje v něm a očimá, ústy, rukama i nohama vylétne zase ven a počká na dalšího. Oči pak září a nevědí proč, ústa volají slova beze smyslu. Nohy zadupou, pěsti se sevřou, i slzy vstoupí do očí. Podivuhodná hra!

Nevím ale, proč radost vstoupí do srdce. Často v něm přebývá pouhá dobrá nálada, ale vyšší radost nepřiběhne a nezatancuje. Jindy se nejkalnější, nejbez nadějnější myšlenky přeskupí jako sklíčka v kaleidoskopu, co tě hodiny trápilo zázračně zmizí a do vyklizeného srdce vskočí prudká radost. Potřebuje jen místo! Vskočí i do rukou, máváš jimi ke slunci. Vskočí do nohou a zatočíš se dokola. Vskočí do úst, zazpíváš, zařičíš radostí.

Nejčastěji ale ke mně radost přichází s hudbou či s dívkami nebo s obojím dohromady. Polední jihočeská ves. Letní vůně lip a nedělního jídla. Jdu sám, nikde člověka. Ospalá ves, husince, ani psi horkem neštěkají. Vleču se, po radosti ani památky. Ticho. Náhle se ozve sladký zpěv. Divoký i mírný. Slovům nerozumím, ale vzrušuje mne, jak dívčí hlas prudce stoupá, vzpíná se a náhle smírně a odevzdaně opět klesá, jakoby žena komusi již kladla hlavu na rameno. Stojím na návsi, pohybu neschopen, naslouchám neviditelné dívce, bezmyšlenkovitě postrkuji nohou husince v mochnách. Vedro, vůně a zpěv se neše nad vymřelou vesnicí. Svírám pěsti, začíná se mě zmocnovat divoká radost, nemohu udělat ani krok, poslouchám, poslouchám. Navždy bych zůstal se zpívající dívkou, za moře s ní odjel. Zvláštní jsou cesty radosti!

Jen radost, můj horký bratříčku, tě opravňuje, abys bláznovsky hovořil a jednal. Lidé ti odpustí, bude-li z tebe zářit radost lásce podobná. Píšu to proto, abys věděl, že i jiní jsou na tom stejně jako ty, že se nemusíš hanbit. Jen v bláznivé radosti sníš provést věci, které tě napadnou a které by byly jinak neomluvitelné. Vložit na ulici cizímu pánovi nečekaně do otevřených úst desetihalář, pozorovat pěsti sbalenou do trubičky zblízka tváře lidí v tramvaji, přitakávat nadřizenému souhlasným poklepáním papírovou roličku na jeho hlavu, hrát v obchdech na neviditelné housličky, válet se po náměstí a volat: čacký strážníku, konejte svoji povinnost, oslovit na trhu cibulovou bábu: dámo, proč jste tak nádherně tulustá a cholupatá (nebo talustá a chalupatá), vtisknout neznámé dívce na ulici s omluvným úsměvem skleněné prasátko. Ste dalších, nedovolených věcí.

V radosti tě napadnou, bratříčku, nesmyslná slova. Ninimír Kundulinka: jméno pro chtivého titěrného krejčíka - nenasytu. Při utržení rostliny seselu tě napadne věta s největším počtem se. Nese se se seselem. Jen v radosti budeš přesvědčen, že napsat básně je lepší, než sepsat knihu o myších nebo chemii. Ti, co vědí, se nepohorší. V radosti můžeš proležet hodiny a dny na písku ve zdánlivém nicnedělání, lenivém lelkování a nemít výčitky svědomí, pocit marněného času. V radosti i štěstí čas mizí. Budeš žít radostně jako cikán. Ten bezstarostný národ prý nemá vůbec ve své řeči budoucí čas, žije jen přítomností.

Radost - tlakoměr duše. Co děláš radostně, nemůže být špatné, hříšné. Děláš-li něco špatného a hříšného, nebudeš z toho mít radost: to je vesmírná spravedlnost, okamžitý nejsprávnější trest. Dělat něco bez radosti - hřích a peklo. Byl jsi nevěrný, jel jsi na prašivém koni? Byls ihned potrestán, neměl jsi při tom radost, možná myslíš, že ano, ale na dně duše byl těžký smutek. Při radostném milování musíš mít pocit, že svou lásku budeš milovat až do smrti, nejen krásnou hodinu, noc, rok. Zdá se mi také, že s radostí je krásné i zemřít.

Další pokračování /letní/
příště.

X X X

Drápek stesku otřel se mi o čelo
Deštěm slétají se hejna černejch ptáků
Posílám Ti nocí z oken paneláku
aspoň pozdrav s pusou na čelo

Smutek dýmky zvolna vyvětrává
Do tmy duní kola posledního vlaku
Z mýho nedobaleného vandrveku
zavoněla čerstvě mletá káva

Chandler nabízí mi další mrtvolu
Dřív než hodiny se dotikají k ránu
vyšetří Phil Marlowe vraždu našich plánů
a pak zazpívá mi Wabi v E mollu

Z dálky znějí zbytky rozhovoru
Věty s dávnou touhou Usnu A až vstanu
ani stopa nezůstane po havranu
s věčným steskem jeho nevermorů

poslal kamarád "Káča"
z Českých Budějovic

Slůvka

Všude kolem vás je tma.

Ani nebe nedává najevo svoji přízeň.

Jen slabé teplo a světlo od ohně u vašich nohou vám dává šanci. Dostává se i únava, vyčerpání a možnost skončit s přetvářkou. Něco vás nutí k otevření svých tajných pokladů. Nepatrná zmínka, narážka a už vodopád slov přetéká přes pečlivě budovanou hráz.

Ano uznáte, že člověk je omylný!

Ano uznáte, že váš soud není objektivní!

Alé jak se chová vaše vnitřní Já.

Riká "Buď rozumný člověče. Ta parta s tebou tě stejně bude soudit za slůvka a ne za myšlenku. Dej si říct a vztyč zas tu svoji přehradu."

Po chvíli se zas zamykáte sami do sebe. Docházejí pádné argumenty.

A zase začne ta titěrná práce. Cihla, malta, cihla, malta. Zas roste přehrada aby jednoho dne došlo k uvolnění a mohla se naplnit jedna část Věčného Kruhu.

Každý jsme jiný. Každý nese tu svoji pravdu a na ní "chce žít a umřít." Však suďte sami...

boží mlýny

"Proč se to všechno semlelo, Johnny? Proč? Protože jsme byli vožralí jak prasata, ruple nám prostě v hlavě a jednoduše to nemohlo vzít jiné kebec. Kápeli jsme před nádražím v Little Rock na odstavenej vagon, urazili plombu a bylo to hotový. Našiž jsme tam bedny s ginem, pár flašek jsme klefli a hned za náspem jsme si trochu pomohli knáladě."

"Do hajzlu! Proč jsme se tam museli vracet! Chtěli jsme si udělat ještě zásebu do vlaku a tak jsme k vagonu zašli znova. Pro ty zatracený flašky! Hlídal jsem s Ředem venku, kluci zatím vlezli dovnitř a že vyberou na cestu něco nobl. Ale štrachali tam blbeci moc dlouho. Najednou se za vagonem objevili dva poldové s lucernama v ruce, bouchačky připravený a už šli po nás. Utíkat nemělo smysl a ani se nám moc nechtělo - bylo nám blbý nochat v tom lítat kluky ve vagonu samotný. Tak jsme jen trochu ustoupili, zatímco poldové si chtěli krýt záda vagonem. A to neměli dělat. Kluci jim z vagonu vlítli na hřbet, povalili je a poldové byli bezmocný jak kočata. Víš, stále se to všechno teprve předevcírem, ale mně už to připadá jako před několika lety."

"Ježíšikriste, Johnny, ono to asi nejde, ale snaž se to pochopit! Léta jsme zdrhali před policajtama, tolikrát od nich obraní do posledního centu nebo zavření na pár dní do vymrzlejk ajnclíků. Nenáviděli jsme je pro ty jejich tučný ksichty, pro ty nový krásný uniformy. Nedovedli pochopit naši horečku, která nás stále honila po celejk Státech na všem, co mělo železný kola. Nevynechali jsme žádnou příležitost - vykrádali jsme vageny, dělali vše proto, aby nás nedostali a oni nám to zase vraceli i s uroky. Někdy to fakt nebyla sranda."

"Jo, jak to dopadlo s těma poldama? Našli jsme u nich zacvakevací pouta, ten jejich nenáviděnej symbol, tu příčinu tolikrát odřenejk a naběhlejk zápěstí. Nemohlo to s nima jinak dopadnout. Už jsem ti řekl, že jsme byli vožralí jak prasata a tak jsme je těma želízkama připeutali k vedlejší velné koleji. Pěkně napříč. Chraň pámbu, nikdy jsme nebyli nějací zabijáci, ale teď jsme si s chutí počkali za zatáčkou na ten vlak, který nám vynahradil ty léta sviňskýho života."

Zmlkl jsem. Co mu to vlastně vykládám, nějakýmu klukovi, skoro to vypadá, že utíká od mámy. Co o něm vlastně vím? Řekl, že se jmenuje Johnny a naskočil ke mně v nějaký stanici před San Antoniem na vagon, bude to tak pomalu dvě hodiny. Nejdřív jsem myslel, že se jedná o maskevanýho poldu, ale na vagoněch byl moc jistej. Byl to čisto-krevnej hobe.

Zatraceně, moc toho teda nenapovídá, to je fakt. Přece se mu tady nebudu zpovídat z celýho svýho života.

Lokomotiva nabírala rychlost a nákladní vagony rachotily, jako když se stěhuje železářství.

"VROUMMMM" nákladák prolít stanici, lokomotiva za jízdy nabrala vedu a prudkej vítr se postaral o promočení našich šatů. Rozprášená veda sebou ještě strhla saze z kouře od komína a my v tu ránu vypadali jak topiči. S tím rozdílem, že pelonahému topiči v lokomotivě někde na čele vlaku nepřimrzaly mekré šaty na těle. Ten mráz dělal svý. Před lety mi první hobees, který jsem potkal, říkali že tu vední spršku musí prodělat každý, že je to křest každého hoboa.

Před lety ... Často jsem poslední dobou vzpomínal na zašlé časy, na všechny ty lidi, co jsem v životě poznal. Ale stačilo vždy projet vodní sprchou a mně se v mysli vybavilo dětství jak na dlani. Ta sprška vody mi tak trochu vždy připomínala našeho faráře v Dallasu, když kropil své věrné ovečky svěcenou vodou.

Kostely. To byla vůbec kapitela sama pro seba - v Dallasu, kde jsem se narediv, jich byla děsná fůra a všechny jsem je důvěrně znal. Ale z vlastní vůle ne, to zase ne. Má matka byla totiž kostelama posedlá - katolickéj, presbyteriánskéj, protestantskéj nebo co já vím čerta starýho jakěj jinéj - to jí bylo jedno. Myslím, že chudák stará těm náboženským obřadům moc nerozuměla, ale pokud byl kostel hezký a farář začal mluvit, z kostela by jí nikdo nedostal. No a já tam musel být s ní, i když jsem často myslel, že se nudou ukešu. Ale to jsem trochu odbočil - jenom jsem si vzpomněl na ty faráře a jejich svěcený vody v Dallasu. Pro mě byla ta sprška na vagoněch vždycky symbol, že jsem jako hobo ještě dobřej, že na mě prostě nikdo nemá.

De smrti nezapomenu na jedno nedělní kázání. Bylo vedro jako vždycky, písečný prach byl úplně všude a kostel byl narvanéj k prasknutí, protože to bylo jediný místo, kde se dalo trochu rozumně dechat. Občas projel na koni kolem kostela jezdec, ale kopýta koně vždy deslova v písku šustila, místo aby tak typicky klapala. Chlapi vzađu v kostele si olizovali rozpraskané rty a jenom vědomí, že Smithovi v baru došel led, je drželo v kostele. Vedro na zalknutí.

Faráři na kazatelně to bylo všechno jasný a proto bouřil při svém řečnění jak divěj. A jak to tehdy bylo zvykem, ani si moc nebral servítky. Rozebíral právě lidové rčení, že "Boží mlýny melou pomalu, ale jistě" a všem bylo jasný, že chce abychem byli rádi, za to, co máme. A jestli prý něce nejní fér, že ven to Bůh časem spraví.

Ale já byl tehdá malej špunt, tehle jsem nechápal, ale co mě hrozně děsilo, byla ta představa Božích mlýnů. Měli jsme totiž doma takovej ten mlejnek na kafe, ten úplně typickéj, jakěj snad musí být všude - s dřevěným šuplíčkem, mosazným krytem a zahnutou pákou. No a já se už od utlého věku bál, že tam jednou strčím prst a že to bude chrupat při mletí upkně stejné, jako vždy chrupala kávová zrnka.

Fakt. byl to zdroj mých nočních děsů. A pak se ještě objevil farář a začne povídat o Božích mlýnech a já už je viděl: ohremný monstra, do kterých se sypou hříšníci celého světa a dole padají rozemletí na kousky ... Každěj, kdo spáchal něco zlého, musel takhle jednou skončit.

"PRÁSK !!!" Rychle jsem vylít a díval se po vagoně, co se děje.

"Klid kámo", povídá Johnny, "na voze před námi je uvolněná plachta a ta teď práskla ve větru. Nic se neděje. Spal jsi jak dřevo a teď takhle trejčíš."

"Kolik už bylo tunelů, Johnny? Dva? O.K., za chvíli jsme z toho venku - ještě třetí tunel a jsme v Mexiku. A promiň, že jsem tak vylít, myslel jsem, že po nás zase střílejí", pomalu se už zase uklidnují.

Johnny trhá hlavou: "Proč by po nás měli střílet?" Je fialevej mrazem, drkotá zubama a tak je mu špatně rozumět.

"Je promiň, já ti to vlastně nedeověděl", vzpomínám si. "Ale nejní už skoro o co stát. Je to moc blbá historie. No jak chceš:"

Naskočili jsme s klukama - celkem jsme tedy byli čtyři - na ten popravčí vlak s fakticky blaženým pocitem a s plánem, že když mrsknem kestrou, tak jsme za dva dny v Mexiku. Ale zapomněli jsme my blbci na to nejdůležitější - že už podél trati funguje telegraf."

"Cesta se změnila na peklo. Bylo jasné, že poldy už museli najít a všichni od dráhy jsou na nohou, aby nás dostali. Ke třetí hodině v noci jsme projížděli Texarkanou, nádraží celý svítilo a my jsme sebou díkybohu ze zvyku praštili do smetí uvnitř prázdného vagonu. Na poslední chvíli - na nápis UNION nad našimi hlavami se snesl déšť kulek a z prken jen lítaly třísky. Ne, vlak kvůli nám nezastavil, to si asi nemohli dovést, ale v každé stanici nás řádně přivítali.

Do Dallasu jsme dojeli celkem v pořádku, jenom Mike měl čistej průstřel ramenem. Ale jako starej správnej veterán občanský války povídá: "O.K., jedeme dál, ať už jsme prý konečně v tom Mexiku.

Rozdělili jsme se. Já a Red jsme jeli oklikou přes Houston a kluci že pojedou jako do Texasu. Ve Fortu Worthu že uhneou na jik a naskečí na náš vlak za nádražím v San Antoniu. Měli tu trat o hodně kratší a tak měli být v San Antoniu skoro o den dřív než my. Poslední podívání do očí a kluci zmizeli ve tmě, každý se svým ranečkem a hrnkem na kafe u pasu.

Někde kolem Huntsville to koupil Red přímo do prsou. Brzdaři šli po nás zezadu, od konce vlaku a tak jsme museli na střechy vagonů a po nich utíkat směrem k lokomotivě. No a v osvětlené stanici, do které jsme právě vjeli, byl Red snadným terčem. Dostal to právě ve chvíli, kdy přeskakoval z vagonu na vagon, takže rovnou spadl pod kola. Krucinál! Bylo mi hrozně, znal jsem ho několik let a byl to opravdu jeden z nejlepších kluků, co jsem kdy poznal."

"VVHHUUUMMMMM" vlak vjel do třetího tunelu.

"Je to dobrý", řval jsem do ozvěny rachotu kol, "za chvíli jsme v Mexiku."

Počkal jsem, až vlak vyjede z tunelu. "No a dál te Johnny znáš. Houstonem jsem projel celkem dobře, pak jsi naskečil ty a sám jsi viděl, že na náš vlak za San Antoniem nikde nenaskečil. Ne, nemusí to nic znamenat, ale může to taky znamenat hodně. A víš, já začínám mít takevej pocit, že ty Beží mlýny, co jsem ti o nich vyprávěl, začínají mlít. A hodně rychle."

Zastavili jsme v nějaké stanici a já jsem vytáhl originál kubánský doutník a v nastalém klidu se mi ho podařilo zapálit. Našel jsem jich u toho poldy celou krabičku, ale tohle už byl poslední. Škoda. Měl jsem s tím doutníkem počkat, až se rozjedem, je to ode mě blbost, protože v té tmě musí být vidět z pěkné dálky. Cert to vem.

Zase jsme se rozjeli. Trhla to vlakem, zarachotily řetězy a vagony začaly opět zpívat své stále se zrychlující DUN - DUN - DUN - DUN. Tu naši milovanou píseň. A vlak stále nabíral na rychlosti. V záři jisker jsme viděli, jak se had vagonů před námi pohupuje chvíli doleva a chvíli doprava, podle směru zatáčky. Byla tma jak v ranci, ale my přímo cítili tu dunící masu železa pod sebou. Prudký víhar nám chvílema bránil dechat.

"Hele koukej", řval Johnny, "koukej na ty světla vzadu!" A opravdu, na kenci vlaku jsme chvílema zahlédli lucernu.

"Dělej", řval jsem s doutníkem v hubě na Johnnyho, "musíme na střechy vagonů a utíkat dopředu k lokomotivě. Získáme tím čas."

"Tunel už tu žádnéj není?"

"Není. Neboj se, Johnny, ten poslední, třetí, jsme přece už přešli. Jel jsem tudy mockrát, naposledy asi před rekem." Chytil jsem se železného oka a vyšvihl se nahoru na střechu.

Ta chvíle bude strašit Johnnyho dlouhá léta. Tisíckrát se bude v noci budit a sahat si na obličej, aby si setřel ty desítky krvavých kapiček.

"Liu?"

"Ane?"

"Už tady ten vlak měl dávno být. Nevadí, počkáme si na něj třeba do rána. Jenom mě mrzí, že první vlak, který projede naším tunelem, musí jet zrovna v noci. Chtěl jsem vidět ve dne, jak se vynoří z tunelu. No nevadí, počkáme."

"Víš, tohleto je zrovna to, co mě na tý naší práci baví. Že je za náma vidět kus práce. Že si můžu říct, že na trati mezi San Antoniem a Mexikem byly donedávna jen tři tunely, postavené prý ještě před válkou a že zrovna my jsme postavili ten čtvrtý tunel. Že jsme zase ve kousek narovnali tu trať. Víš, štajgr včera povídal, že teď to bude trvat vlakům asi o půl hodiny mén, když jako pojedou tím naším novým tunelem."

"Vidíš, mě tohle nezajímá. Hlavně že dobře platěj."

Parta Číňanů, zaměstnaných jako horníci na stavbě železničních tunelů, trpělivě čekala. Byli zvyklí čekat. Akdyž se pak vlak opravdu objevil, bylo to pro ně zklamání. Celou tu dobu, co zde stavěli tunel, ty čtyři dlouhé měsíce, čekali na tuhle chvíli, ale nyní z vlaku viděli jen několik střech nákladních vagonů, ozářených chomáčem jisker. Slyšeli, jak rychle sjíždí dolů do Mexika.

A tak vlastně jen vítr, hravě táhnoucí jednou sem a podruhé tam novým tunelem, byl spokojen. Dlouhými šluky bafal z kubánského doutníku, který ležel v tunelu vedle kolejí.

DAVY

Sdružení nepřátel Sportu

KE DRUHÉMU VÝROČÍ ZALOŽENÍ OPĚT V AKCI !!!

Krčel jsem v práci tunelem /jsem horník/ a uvažoval o tom, že už nám jaro klepe kalendářně na dveře. Byť bylo venku třicet čísel sněhu a mráz jak samoc. A vzpomněl jsem si na to, co jsme chtěli s Trhačem už dávno zorganizovat ... Vylez jsem na povrch a obsadil ve štajgrovně telefon. Nepustil jsem k němu ani velké partáky, kteří prý chtěli volat řediteli. A tak jsem zhruba po hodině telefonování všem kamarádům nabyl dojem, že na právě zorganizovaném Sánkařském odpoledni na Petříně se nás sejde pěkná fůra ...

V sobotu sedmého března ve 14.00 mě lanovka vyklopila i se sánkami na herní stanici a já zjistil, že to s tou účastí zase nebude tak slavný. Dorazila Tanička se svým mladším bráchem Swištěm a prastarými sánkami. Dorazil i chudý student Henza pouze s pytlem pod zadek. Dorazili i Trhač & Dája, každý s jedním sánkami.

Nuže, vyjeli jsme. Henza zjistil, že pytelíkový iglík pod zadkem je naprosto neovladatelný. Před vytřeštěnými zraky korzujících chodců /spokojeně zažívajících sobotní oběd/ zkusil jezdit i po břiše. Trhač se evidentně zajímal o ovocné stromy. Několik jich s nadšenými výkřiky minul a teprve statná jablon ho zastavila. Ze sáněk po babičce udělal dvě zajímavé běžky se zakroucenou spičkou a podivuhodnou nástavbou. Když jsme byli dole, pohostinná lanovka nás opět díky legitimaci MHD hned gratis vyvezla nahoru. Stále dokola. Nové tratě po Petříně a nové karamboly. Od dětí pohled závistivý, od vrstevníků opovržlivý a od pensistů rozezlený. Někdy kolem čtvrté dorazila Lidka - že už tři čtvrtě hodiny hledá na Petříně alespoň někoho z nás. /Inu, jak praví Cimburá: "Kdo chodí pozdě, chodí sám proti sobě."/ A tak jsme jezdili a jezdili /já mezitím urval jednu sanici, resp. její kování/ a kdyby nepadlo Šero, jezdíme snad dosud.

Příští rok opět na Petříně na viděnou !

Sepsal Davy, foto Dája & Trhač.

Z REDAKCE

Víte, co je "ŠMATLAVÚ STOPÚ" ??? /aneb je nás víc než Ioni/.
ŠS je občasník, který vydává Ještěr v Gottwaldově a naše redakce
na něj reaguje "Uf, uf, mocné kouzlo!". ŠS je pro vážné zájemce
připravena v redakci k zapůjčení.

Redakce se neshodla na tom, zda "Z deníku Jiřího WOLKERA či WOLKRA"?
Češtináři - psavci, co vy na to? "Odborný tisk" používá obého.

Druhého dubna odjíždí Trhač do Mošnova u Ostravy. Nadva roky.
/Maminka mi vždycky říkala "papej, bude z tebe voják. A já blbec
žral!/ Redakce na to reaguje již zažitým sborovým UFF! - vydávat
teď pro nás Herold nebude žádná sranda !!

sloVO VO manévrech

Ne, nechápu proč musím mít zapnutej knoflík
u košile, ani nechci žrát hlínu a polykat
prach a dupat po podbělu a zelený trávě, dej-
te mi pušku a budu se s ní rejpat v brabeništi,
dejte mi dělo a prochlastám ho s kamarády,
dejte mi helmu a uvařím v ní grog pro všechny.
Já nechápu, já prostě nechápu důležitost věci,
já nejsem voják tělem i duší.
Až mě jednou pozvete na manévry, kde se bude
střílet ze suchých větví praskajících v ohni,
s raketama z jisker, a bude spousta raněnejch
a mrtvejch z té krásy kolem, sevřený šiky
stromu potáhnou jako nejlepší vojsko do útoku
na lidskou lhostejnost a bojiště zahalí místo
plynu ranní mlha stoupající od řeky, s šrapnely
pýchavek, granáty malin a kulometem datla, až
mě pozvete na tyhle manévry, budu se vrhat do
boje v předních řadách, útočit chrabře a vítězit,
nad hlavou vybuchne atomovka štěstí a krásy
a lásky.

Miki Ryvola, T.O. Zlatý klíč

/čas. Jižní Stezka č. 4/1968 /

OBSAH

Čtenářská obec se opět prosí o laskavé ohodnocení úrovně jednotlivých "děl" v tomto čísle. /Již tradičně: 1 = skvost, 5 = brak .../

Úvodník TH : 1, 2, 2, 1, 2

Ty nevíš, že měsíc je Medvídek Pu? : 3, 4, 2, 1, 2

Z dějin skautského hnutí II. : 2, 2, 1, 2, 1

Únor : 1, 2, 1, 1, 1

Běž k němu : 3, 2, 3, 1, 2

Okno do kuchyně : 2, 3, 2, 2, 2

Řevník Heroldu č.7 : 2, 1*, 1, 1, 1

Panoptikum života : 1, 3, 1*, 2, 1

Reportáž o Krašově : 1, 1, 2, 2, 1

Bílé kameny : 1, 2, 2, 2, 2

Karpatské hry - 1- Jarní : 1, 2, 1, 2, 1

XXX - básnička Káči z ČB : 2, 2, 2, 2, 2

Slůvka : 3, 3, 2, 1, 2

Boží mlýny : 4, 1, 1*, 1, 1

SNS ke druhému výročí založení : 3, 3, 4, 2, 2

Z redakce : 4, 1*, 1, 1, 1

Šerý svět : 2, 2, 3, 2, 2

Spokojenost s celkovou úrovní časopisu: PĚKNÝ, jako vždy zajímavý, o.k. / ①

Spokojenost se způsobem dodávání TH ke čtenářům: 1, 1, 1, 1

Obsah příštího čísla: TO BY NÁS TAKY ZAJÍMALO !!!

Tak osoby vážené, ctěné a milé,

nový TH je hotov a připraven pro důvěrně dychtivé čtenáře. Nikde to po trasách nezdržujte, ať se zase pěkně běží a já se hodnocení budu hlavně opět těšit na Vaše kladné i negativní, úroveň těchto čísla. Nejenom na předcházejícím "formuláři", ale i slovně na straně této i následující.

Čest práci !

Davy

trasa čtenářů

datum převzetí

Liška

24.4.87

Žanetka & Ivan

Liška s Anežkou

Vagabund

grupa kolem jen prozatím
tresek T.O. Stříbrný Lvi
včetně Kůženky, Fíka atd.

sám slavný Cimbura

Tak se mi zdá, že se vzhledem nepříteli sportu
vzhledem na nějaký sport mají jógu.
Fotka na přední straně je pěkná Liska

Velmi pěkně nazvaný REUNITE a skupina PACIFIK. Co to je na
oslovení od kamaráda Douška na této straně 2 Alky Mla.
Tj. od té od naší čtenářské přední. Takže (snad si velmi paktá s někým)
a díky za jeho velký a zajímavý příběh - badou nám s dovolením
řeknu, že ta redakce byla pro tuto TH šťastný dělo. Janek

Příjemně byly a krásně obrázky. Jména chci napísat, že jsem rád za
REUNITE, protože to byla první stránka, musela, jakmile proběhne
jsem se pokoušel k somalům sítu světa, ke kamarádům, léni, Olmu,
a až zase opět sberou by přišly v TH, musíme být kamarádi
v lidma, co je napísat, že se o těch stránkách, osobně a osobnostech
máme možnost sledovat více jít.

PS pro Tabaci: "málo je to, musela a písmo 'písmu' lehce, písmo má brat
že máš sem, ať se vyplývá, nemůžeme brát pod pohled nějaký."

Atan Pavla

Velmi se mi líbila reportáž o Krušovicích a sloto to mandrech.
Samostatně to ostatní taky, ale tohle nás přivedlo
svojím. Teď se se mi dělá dobře. Žanetka + Ivan